

Telegraful Român

Biblioteca orășenească
"Stefan Gheorghe"
Sibiu
str. Baritiu 5

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ DE ALBA IULIA ȘI SIBIU

PREȚUL INSERTIUNILOR:

Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Insertiunile se adresează ADMINISTRĂȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA

se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

ABONAMENTUL:

Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

Bucuria Invierii Domnului

După cum rezultă chiar din textul evanghelic de început (Matei 28, 8), bucuria este ideea centrală care străbate întreaga Pastorală pe care I. P. S. nostru Mitropolit Nicolae a trimis-o de Sf. Paști din acest an credincioșilor și preoților din Arhiepiscopia Sibiului.

Invierea Domnului este, adevărat, și praznicul luminii, pentru că „lumină a răsărit nouă Hristos Domnul din întunericul mormintului”, al vieții, „pentru că în Hristos viața s-a arătat mai tare ca moartea”, al păcii, „pentru că Invierea Domnului este adevărată că prin cruce pace s-a făcut între noi și Dumnezeu”, chemându-ne „să trăim în pace cu semenii noștri de prețutendenți”, dar este, mai ales, praznicul bucuriei, „al unei bucurii necontenite”.

Învăind Mintuitorul Iisus Hristos a treia zi, s-au bucurat ucenicii când au văzut viu, după răstignire și îngropare, pe „Prietenul divin”, care le-a prezis de atâtea ori că întristarea lor „întru bucurie se va schimba” și că această bucurie „numeri” nu le-o va mai lua, s-au bucurat femeile mironosițe, „când Iisus le-a întâmpinat zicînd: bucurați-vă! alergînd cu mare bucurie” să vestească Invierea, s-a bucurat apoi deosebit Maica Domnului, bucurie pe care o exprimă alit de frumos irmosul de la Paști în cuvintele: „Bucură-te Fecioară, bucură-te și iarăși zic bucură-te, că Fiul tău a înviat a treia zi din mormînt”, și ne bucurăm noi toți după cum ne cheamă cuvintele aceluiași irmos, cînd spune: „Veseliți-vă popoare”.

Într-adevăr, „Sfintele Paști, cum ne învață Pastorală, ne umplu cu adevărat sufletele de o bucurie luminoasă, senină, sfîntă. Ne simțim acum cu inima curată, cu cugetul împăcat, cu mintea înălțată și cu întreaga ființă pătrunsă de ceva dumnezeiesc”.

Această bucurie este desigur în primul rînd o resfringere a marelui eveniment al Invierii Domnului, dar ea este și o urmare a activității pe care noi înșine am depus-o în așteptarea acestui mare Praznic, „pentru că — după cum cu totul potrivit subliniază Pastorală — noi înșine ne-am pregătit prin rugăciune și post, prin Sfînta spovedanie și Sfînta împărtășanie, prin dragoste și împăcare unii față de alții, prin înlăturarea fărâdelegilor și săvîrșirea de fapte bune. Pregătiți în felul acesta înțelegem și trăim adevărul imnelor bisericesti, care ne cheamă „să iertăm toate pentru înviere” și „cu bucurie unul pe altul să ne îmbrățișăm”.

Însăși firea inconjurătoare participă, într-un mod tainic, la această înseninare obștească, încît se poate spune pe drept cuvînt că bucuria Invierii „învăluie pe toți, îmbrățișează Biserica întreagă și cerul și pămîntul, tot ceea ce este făcerea minilor lui Dumnezeu”.

Înțelesul adinc însă al Invierii Mintuitorului Iisus Hristos este acela al înnoirii „ființei și vie-

ții noastre” prin „puterile dumnezeiești ale Domnului Celui înviat”, trăind „pentru tot ceea ce este bun și ziditor de dragoste, pace și bucurie”. Invierea Domnului — spune Pastorală — ne cheamă „să ne curățim simțirile” și inimile și să le umplem de lumina virtuților, să dăm „roada dreptății” în ostenele noastre de fiecare zi, să ne înnoim mereu prin strădania de a deveni tot mai buni, tot mai harnici, tot mai rîvnitori întru cele de folos semenilor, obștei, Patriei”.

Pricini „izvoritoare de bucurie curată” sînt pentru noi românii și cele două mari aniversări ale anului în curs și anume: Împlinirea a 50 de ani de la Unirea Transilvaniei cu România (1918—1968) și împlinirea a 20 de ani de la marele act al Reîntregirii noastre bisericesti (1948—1968), evenimente cărora Pastorală le acordă o deosebită atenție, un important spațiu.

— „Dacă mare a fost bucuria întregului popor la 1 decembrie 1918, bucuria noastră este astăzi și mai mare cînd vedem că Patria noastră, care îmbrățișează cu aceeași dragoste pe toți fiii ei, fără deosebire de credință religioasă sau de naționalitate, înfloreste ca o grădină minunată prin munca rodnică a poporului întreg sub călăuzirea celor mai buni fii ai lui”.

— „Dacă mare a fost bucuria în 21 octombrie 1948 că iată frații de lege românească s-au regăsit în casa părintească, în Biserica moșilor și strămoșilor noștri, astăzi ne bucurăm și mai mult, căci vedem roadele fericite ale acestei înfrățiri”.

Sînt doar două sublinieri ale bucuriei cu care întâmpinăm sărbătorirea aniversară a acestor două mari evenimente din viața Patriei și Bisericii noastre.

Bucurîndu-ne deci la luminatul Praznic al Invierii Domnului cu Maica Domnului, cu femeile mironosițe, cu Sf. Apostoli, să ne rugăm totodată „ca bucuria negrăită a Invierii să rodească deplin în viața noastră, să ne fie izvor și îndemn neistovit pentru a ne înălța mereu pe scara virtuților, pentru a întări fără contenire unitatea și înfrățirea noastră în credința strămoșească, pentru a sluji cu tot mai mult avînt unitatea, libertatea și propășirea Patriei noastre și pentru a sprijini pacea și colaborarea între popoarele lumii”.

Din cele spicuite pînă aici ne putem da seama, că Pastorală la Invierea Domnului a I. P. S. nostru Mitropolit Nicolae este bogată în ziditoare învățături și îndemnuri calde, părintești.

Să le urmăm deci cu toată luarea aminte, spre tot mai marea noastră înălțare creștinească și cetățenească.

Lumina Sf. Paști

Dacă am încerca să cuprindem în puține vorbe tilcurile ascunse ale Sf. Paști, ele ar încăpea în trei cuvinte foarte simple dar mult grăitoare: Bucurie, lumină și viață. Într-adevăr, după întristarea Patimilor și întunericul mormintului, nu poate urma decît biruința vieții, scaldată în bucuria și lumina neapusă a Invierii.

De altfel, ca o presimțire a strălucirilor pascale, Biserica ne învață stăruitor, prin Liturgia Înainte Sfințită care se slujește în tot cursul marelui post că: „Lumina lui Hristos luminează tuturor”. În sfîrșit, în multe din bisericile noastre parohiale, înainte de a începe slujba Invierii, în timp ce luminile din biserică s-au stîns preotul îmbrăcat cu toate odăjdiile iese în fața ușilor împărătești cu lumina aprinsă, îmbrîndu-și cu glas mare credincioșii: „Veniți de luați lumină!”. După aceea, întreaga desfășurare a slujbelor, atît în noaptea Paștilor, cît și în săptămîna luminată, este plină de răsunele bucuriei, luminii și vieții: „Ziua Invierii să ne luminăm popoarelor, Paștile Domnului Paștile; că din moarte la viață și de la pămînt la cer ne-a trecut pe noi Hristos Dumnezeu”. Sau: „Veniți să bem băutura nouă” ca să ne veselim, căci: „Acum toate de lumină s-au umplut”. Iar îngerul le spune mironosițelor care stăteau mirate în fața pietrei răsturnate de pe mormînt: „Pre cel ce este în lumina pururea fiitoare pentru cei căutați între cei morți ca pe un om?”

În cele ce urmează, vom zăbovi puțin asupra luminii pascale.

În ființa Sa, Dumnezeu este viață. „În el era viață” ne spune Sf. Apostol și Evanghelist Ioan (1, 4). Dar această viață nu este o putere închisă în sine, ci este o forță iubitoare, adică o voință îndreptată spre lume, gata să se reverse în afară, ca un izvor luminos. De aceea, în același loc unde Sf. Ioan ne pomenește despre viața din Dumnezeu, adaugă: „Iar viața era lumina oamenilor”. Deci „lumina” dumnezeirii nu este o strălucire oarecare, ci ea este: „Adevărata Lumină care luminează pe tot omul ce vine în lume” (Ioan 1, 9). Această Lumină nu este o stihie fără nume ci ea poartă pecetea Fiului lui Dumnezeu. „Cît sînt în lume sînt lumina lumii” (Ioan 9, 5) — ne spune Domnul Hristos, iar: „Cîne mă urmează pe mine nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții” (Ioan 8, 12).

Lumina lui Hristos este, așadar, o putere purtătoare de viață. Ea a înconjurat pe muntele Taborului ființa Mintuitorului în așa fel încît „fața lui strălucea ca soarele, iar hainele i s-au făcut albe ca zăpada” (Matei 17, 2). Pe ucenici aceeași luminoasă putere i-a acoperit cu „umbra” ei, ca „un nor luminos” (Matei 17, 5) și tot aceeași lumină s-a coborît în chip de „limbi ca de foc” (Fapte 2, 3) asupra Apostolilor, la Cincizecime, înțeleptîndu-i și umplîndu-i de Duhul Sfînt. Ea este o putere care luptă cu vrăjmășia întunericului pe care „întunericul n-a biruit-o” (Ioan 1, 5). Această vrăjmășie este îndreptată nu numai împotriva lui Dumnezeu, ci și împotriva noastră a celor credincioși. De aceea și Domnul (Ioan 12, 3) și Sf. Apostol Pavel (Efes. 5, 8) într-un glas ne îndeamnă: „Umblați ca unii care aveți lumina, ca să nu vă cuprindă întunericul”.

Cea mai mare biruință a Luminii dumnezeiești s-a săvîrșit însă la Inviere, cînd „Hristos a înviat din morți cu moartea pe moarte călcînd și celor din morminte viață dăruindu-le”. Dar Invierea și-a împrăștiat lumina nu numai asupra ce-

P.

(Continuare în pag. 3)

Gânduri în legătură cu învierea lui Lazăr

Dumnezeieștile slujbe, rînduite de sfînta Biserică pentru ca prin mijlocirea lor să se aducă laudă lui Dumnezeu, sînt în așa fel alcătuite încît se fac celor ce le săvîrșesc și celor ce iau parte la ele, prilej de a se apropia de Dumnezeu, de a-și lumina gîndirea și viața și de a-și îmbogăți mintea cu gînduri alese, mintuitoare.

Pătrunzînd în atmosfera de gînd pe care o creiază sfintele slujbe, credincioșii învață să-și cunoască starea lor, să năzuiască la împlinirea voinței lui Dumnezeu, la faptele bune care rămîn în veșnicie, să-și potrivească viața după chipul Mîntuitorului și al Sfinților pe care îi prăznuim.

Prin mijlocirea sfintelor slujbe se revarsă peste credincioși o întreagă comoară de gînduri dumnezeiești, menite să întărească mintea pe piatra poruncilor lui Dumnezeu și să facă poruncile dumnezeiești lucrătoare în viața credincioșilor, în așa fel încît să se zidească o fire nouă, un om nou (Ef. 4, 24; Col. 3, 10), făptură nouă (II. Cor. 5, 17; Gal. 6, 15), în care prinde chip în-suși Domnul Hristos (Gal. 4, 19).

Pentru ca, odată cu folosul de rugăciune și cu revărsarea de har, care se dă prin sfintele slujbe, să putem avea și folosul din învățătura cuprinsă în ele, este de trebuință să urmărim cu luare aminte textul sfintelor alcătuirii, cuprinse în dumnezeieștile slujbe, să stăruim asupra acestor sfinte învățături și să le statornicim în mintea noastră.

În cele ce urmează, ne vom opri puțin cu gîndul asupra unora din alcătuirile sfinte, pline de înțeles duhovnicesc, pe care ni le-au lăsat cugetătorii de Dumnezeu, în legătură cu minunea Învierii sfîntului și dreptului Lazăr.

Minunea învierii sfîntului și dreptului Lazăr este istorisită în Sf. Evanghelie de la Ioan (cap. 11), iar Sf. Biserică o prăznuiește în simbăta stîlpărilor sau a florilor, adică în simbăta a șasea din postul Paștilor. Despre această minune se amintește, însă, la toate slujbele rînduite pentru săptămîna stîlpărilor.

Istorisind minunea învierii lui Lazăr, Sf. Evanghelist Ioan vorbește mai întîi despre îmbolnăvirea și moartea lui Lazăr și despre înmormîntarea lui. Din istorisirea Sf. Evanghelist știm că peste mormîntul lui Lazăr a fost așezată o piatră. Tot din această istorisire aflăm că Domnul l-a înviat pe Lazăr din morți numai cu cuvîntul Său cel dătător de viață, iar minunea aceasta a fost săvîrșită înaintea multor martori. Toate acestea, ca și altele asemenea, au fost luate în considerație de către Părinții care au alcătuit rînduiri de slujbă bisericească din a șasea săptămîna a sfîntului post. Acești cugetători s-au străduit să le aplice pe toate acelea la viața credincioșilor, să le facă lucrătoare spre cele bune, spre ridicarea lor morală. O cercetare a unora din gîndurile cuprinse în sfintele slujbe la care ne referim, ne va încredința despre acest lucru, ne va da puțința să înțelegem că în aceste gînduri se pot vedea și recunoaște toți credincioșii și că prin mijlocirea lor se pot îndrepta și înălța către Dumnezeu.

Istorisirea Sf. Evanghelist Ioan, despre învierea lui Lazăr, începe cu informația că Lazăr, prietenul Domnului Hristos, era bolnav. Se arată, apoi, că Domnul Hristos, aflînd despre boala lui Lazăr, a spus că „această boală nu este spre moarte, ci pentru mărirea lui Dumnezeu, ca prin ea Fiul lui Dumnezeu să se preamărească” (Ioan 11, 4). Începutul acestei istorisiri le-a dat prilej Părinților să se gîndească la boala sufletească, pricinuită de păcat. Astfel pomenesc ei de îmbolnăvirea pe care o aduc greșalele, de boala păcatelor și răutăților, de îmbolnăvirea sufletească ca și trupească uneori pe care o pricinuesc patimile.

Păcatele și patimile își au începutul în călcarea poruncilor lui Dumnezeu. Acest lucru știindu-l Părinții, vorbeau despre „suflet omorît de păcat” și „închis în mormîntul călcării poruncilor”.

Sufletul omorît de păcate și închis în mormîntul călcărilor de poruncă este în același timp în „groapa lenevirii”, în „mormîntul trîndăviei”, ca și în „mormîntul nesimțirii”.

Nesimțirea sau învîrtoșarea sufletească, ca urmare a păcatelor, mai este înfățișată și prin piatra despre care se spune că stă deasupra mormîntului călcărilor de poruncă și al lenevirii.

Conștiința trebuinței ajutorului lui Dumnezeu pentru învierea sufletului din patimi i-a făcut pe cugetătorii cei sfinți să împletească toate cugetele lor cu rugăciuni fierbinți către Mîntuitorul Hristos, ca El să răstoarne de pe inimă piatra învîrtoșării, El să învieze mintea din nesimțire, să dezlege păcatele și să dăruiască viața cea adevărată.

Credinciosul care este în stare să se roage lui Dumnezeu și chiar se angajează la lucrarea rugăciunii, desigur este în stare să săvîrșescă și alte fapte bune. El trebuie să-și pună în lucrare toate cunoștințele și gîndurile sale cele bune, însoțind „gîndirea cu lucrarea”, adică cunoștința cu fapta. În felul acesta se săvîrșesc faptele cele bune, care au rostul să însoțească rugăciunea către Dumnezeu, ele fiind pentru noi ca niște solitari, așa cum, odinioară, au fost solitari pentru Lazăr surorile sale Marta și Maria. Faptele bune asupra cărora ni se atrage atenția în chip deosebit sînt dragostea și milostenia.

E bine să știm și aceea că învierea lui Lazăr este înfățișată în sfintele slujbe atît ca o preînchipuire a învierii Domnului Hristos, cît și ca o preînchipuire a învierii celei de obște de la sfîrșitul veacurilor. Ea este, însă, mai presus de toate, o închipuire a învierii sufletului din moartea păcatelor și a patimilor, adică o închipuire a nepătimirii, starea de nepătimire fiind o adevărată înviere din morți.

Cel ce ajunge, cu ajutorul lui Dumnezeu, la starea de nepătimire, își pune în slujba virtuților toate puterile ființei sale, puteri pe care odinioară le-a folosit în calea rătăcirii și care i-au pricinuit moartea.

La încheierea acestor gînduri, aducem aici cîteva din stihirile de la sfintele slujbe la care ne-am referit mai sus.

„Răsturnînd piatra împietririi de pe inima mea, Doamne, ridică sufletul meu cel omorît de patimi, bunule” (În luna stîlpărilor, la Utrenie, sedeală).

„Asemănîndu-ne noi, credincioșii, Martei și Mariei, să trimitem la Domnul dumnezeiești fapte, ca pe niște solitari; ca să învieze mintea noastră, care zace cumplit moartă în mormîntul lenevirii nesimțitoare, nici cum simțind frica lui Dumnezeu și neavînd lucrare de viață, strigînd: vezi Doamne! și precum de demult Indurate, ai sculat pe Lazăr, prietenul Tău, cu venirea Ta cea înfricoșată, așa ne înviază din răutate, dîndu-ne nouă mare milă” (În Miercurea stîlpărilor, seara, stihirea a doua a lui Iosif).

„Însoțind dragostea cu milostivirea, să ne sirguim, credincioșilor, a le trimite la Hristos spre rugăciune, ca să ne învieze pe noi din patimile cele ascunse” (Joia stîlpărilor, la Utrenie, cîntarea 4-a).

Toate stihirile, pe care le-am amintit, se găsesc în cartea de slujbă numită Triod.

Luînd seama la aceste cîteva gînduri prilejuite de prăznuirea învierii lui Lazăr, să ne străduim deci să îndepărtăm de la noi tot răul, toată patima care ne-ar stăpîni, ridicîndu-ne din mormîntul păcatelor la lumina lui Hristos — Domnul nostru, la lucrarea faptelor bune, la pacea și dragostea Sa neîarmurată.

Ierod. Teofil Părăianu

Informații

Joi, 4 aprilie 1968, a fost asasinat pastorul de culoare din S.U.A., Martin Luther King, care poate fi considerat pe drept cuvînt un martir al drepturilor omului.

Se știe că în U.S.A. trăiesc 19 milioane de negri, care nu se bucură pe de-a rîndul de drepturi egale cu concetățenii lor albi. Asasinatul a avut loc în orașul Memphis (Statul Tennessee), unde pastorul sosise pentru a conduce o demonstrație a populației de culoare în sprijinul drepturilor civile, el aflîndu-se în fruntea armatei crescînde a luptătorilor împotriva rasismului și segregăției, fiind totodată un înflăcărat partizan al păcii și pentru încetarea războiului din Vietnam.

Pastorul Martin Luther King avea 39 de ani și pentru intensa sa activitate desfășurată pe

tărîm umanitar, pentru cîștigarea de drepturi depline prin mijloace neviolente pentru toți cetățenii țării sale, a fost distins cu premiul Nobel pentru Pace.

Vicepreședintele S.U.A. a arătat că „acest act criminal aduce rușine Statelor Unite”, iar președintele S.U.A. a decretat ziua de 7 aprilie ca zi de doliu național.

Înmormîntarea fără fast, sicriul fiind purtat în timpul cortegiului funebru într-o căruță modestă, trasă de măgari, este mult semnificativă, simbolizînd sărăcia și înapoierea negrilor din sudul Statelor Unite și deplina solidaritate a pastorului King cu ei.

*

Duminică, 14 aprilie 1968, după Sf. Liturghie arhierescă săvîrșită de P. S. Arhiepiscopul Emilian Antal de la mănăstirea „Sf. Ilie”-Toplița, a avut loc, în Catedrala noastră mitropolitană din Sibiu, parastasul de un an pentru adormitul în Domnul mitropolitul Nicolae Colan († 15 aprilie 1967).

Din încredințarea I. P. S. nostru Mitropolit Nicolae, parastasul a fost slujit de P. S. Emilian, înconjurat de un sobor de preoți și diaconi, răspunsurile fiind date de corul Catedralei. Erau de față membrii familiei, prietenii și cunoșcuții ai adormitului vlădică, printre care d-nii: acad. A. Oțetea, prof. univ. M. Goia ș.a., precum și un mare număr de credincioși.

Parastas deosebit s-a săvîrșit, de asemenea, și la mormîntul mitropolitului N. Colan de la Rășinari, de către P. S. Emilian și un sobor restrîns de preoți și diaconi, sosiți de la Sibiu, în prezența membrilor familiei, a acelorași cunoșcuți și a o seamă de credincioși rășinarieni. Răspunsurile au fost date de corul mixt parohial din Rășinari.

În sala de mese a Institutului nostru teologic, familia a oferit apoi o agapă de pomenire.

*

Sfintele sărbători ale Învierii Domnului, care au căzut în 21 aprilie, au fost învăluite și în acest an la Centrul nostru din Sibiu, ca de altfel în întreaga Arhiepiscopie, de același duh al bucuriei și al optimismului creștinesc.

Astfel, în Săptămîna mare mai ales, Catedrala noastră mitropolitană a fost cercetată în chip deosebit de credincioși, care s-au mărturisit și s-au împărtășit. La denia din Joia Mare, la cele 12 Evanghelii, a vorbit credincioșilor P. C. prof. C. Sirbu, iar în Vinerea Mare, la Prohod, a vorbit P. C. vicar Tr. Belașcu.

Duminică dimineața, înainte de revărsatul zorilor, la ora 4, a avut loc slujba Învierii, săvîrșită de I. P. S. Mitropolit Nicolae, înconjurat de un sobor de preoți și diaconi. Impresionant a răsunat ca o strigare în noapte, cum spune o cîntare bisericească, troparul Învierii: „Hristos a înviat din morți...”, din piepturile credincioșilor prezenți la slujbă, purtînd cu toții jăclii aprinse.

Sf. Liturghie, în prima zi de Paști, a fost săvîrșită la ora obișnuită de I. P. S. Mitropolit Nicolae, ajutat de un sobor de preoți și diaconi. La priceasnă C. pr. D. Mamina a citit Pastorală la Învierea Domnului a Inaltului nostru Ierarh.

Luni, a doua zi de Paști, în cadrul Sf. Liturghii a predicat P. C. vicar Tr. Belașcu, tîlmăcind din înțelesurile marelui Praznic al Învierii Domnului, iar la sfîrșit a vorbit credincioșilor I. P. S. Mitropolit Nicolae, mulțumindu-le pentru darurile aduse la altar din care s-au pregătit și împărțit Sf. Paști, așa cum e datina noastră creștinească, și înformîndu-i, ca de obicei, asupra evenimentelor mai importante din viața noastră bisericească.

I. P. S. Sa a arătat astfel cum joi, în Săptămîna Mare, întregul Sf. Sinod, în frunte cu P. F. Patriarh Justinian, a participat la pregătirea și sfințirea Sf. Mir — ceea ce se face la 7 ani odată — prin această Taină primind încă din pruncie darurile Duhului Sfînt, care ne ajută să ducem lupta cea bună împotriva ispitelor și patimilor, insistînd apoi, printre altele, asupra relațiilor interbisericești, asupra vizitelor și întîlnirilor internaționale pe plan bisericesc, care vor avea loc în perioada următoare și care au ca scop apropierea, bunăînțelegerea și pacea între popoare.

Doi tribuni din revoluția de la 1848:

Preoții Dumitru Miclăuș și Ioan Iosof

De la bunica mea care a atins vârsta de 98 de ani, am auzit de „Popa Mare” și de „Popa Ioan cel bătrîn”, despre care moșnegii satului nostru, Tilișca, ca Molodeș și Pavel al Bumbii, vorbeau cu sfială în șoaptă, ca despre niște mucenici care ne trezesc sentimentul înflăcărat al nemuririi. Popa Mare a fost preotul Dumitru Miclăuș, agrăit așa de tilișcani pentru vrednicia și bărbăția sa. Popa Ioan cel bătrîn a fost preotul Ioan Iosof, cu suflet bun, înțelept și darnic. Amindoi preoții au fost tribuni în Revoluția din 1848.

O rază de lumină ne aduce evocarea vieții preoților Dumitru Miclăuș și Ioan Iosof, căpitani în lagărul lui Axente Sever și care au fost pînă și la împărțitul de la Viena, cu doleanțele Transilvaniei. Iată pe scurt viața acestor doi tribuni ai Revoluției din 1848.

Dumitru Miclăuș, numit și Miclăușan, s-a născut în Tilișca la 26 octombrie 1812. Tatăl său, preotul Dionisie Miclăuș, a murit pe cînd fiul său Dumitru era abia de trei ani. Maica preuteasă, văduvă, a vrut cu orice preț să-l vadă preot în locul soțului său. L-a trimis la școala grănicerească din Orlat, unde a absolvit clasele normale. A urmat apoi gimnaziul catolic din Sibiu și de aici la Oradea, unde un unchi al său după mamă, cu numele Mihail Munteanu, vicar general, l-a susținut mai departe la gimnaziul de acolo, unde a absolvit șase clase gimnaziale. Cînd a fost de douăzeci de ani a venit la Sibiu și a urmat cursul teologic pe care l-a terminat în 1832, venind în același an apoi ca învățător în Tilișca, unde a servit pînă în anul 1836 cînd a fost ales și sfințit preot în Tilișca, păstorind pînă în anul 1879 cînd a murit. Părintele Dumitru Miclăuș a ajutat pe cel nenorocit, a sprijinit pe cel sărac și obidit, a făcut tot ce a putut pentru ca lumea să devină mai dreaptă, mai bună. Datorită strădaniei sale, se ridică în Tilișca prima școală, pînă atunci învățămîntul făcîndu-se pe la diferite case închiriate. El nu s-a mulțumit numai cu pereții morți, ci le-a însușit duh românesc, întemeind și prima bibliotecă cu cărți de la sine. Părintele Dumitru Miclăuș, potrivit Scripturii, s-a făcut „tutor, toate”. A fost pe vremea aceea și medic și veterinar în comună, orator neîntrecut stimula pe credincioși la acțiuni mărețe, fiind numit de popor, datorită acestor calități, cu numele de „Popa Mare”.

În ceasurile grele ale absolutismului străin, părintele Miclăuș s-a jertfit pentru toți, ajutîndu-i cu vorba și cu fapta, cu proprii săi bani, pînă la o totală uitare de sine, care l-a făcut să moară sărac, nelăsînd urmașilor aproape nimic. Însă le-a lăsat altceva mult mai frumos și mai bogat: iubirea de neam pînă la totala dăruire de sine.

Era stăpînit de o mare pasiune de culturalizare a poporului nu numai prin predici ci, întocmai ca Petru Maior de la Reghin, în uliță, pe cîmp și ori unde se strîngeau copiii în jurul lui, pe care îi învăța multe lucruri frumoase. Buzunarele îi erau pline cu covrigi, turte și alte bunătăți pe care le împărțea cu bucurie copiilor.

În Revoluția din 1848, părintele Dumitru Miclăuș a fost căpitan, fiind sub comanda lui Axente Sever, în lagărul de la Murăș-Uioara. I se dase o misiune nu tocmai ușoară. De pe dealurile înalte ale Murășului, avea să supravegheze toată valea lui, atît în sus cît și în jos în toate părțile. De aici putea să cerceteze pînă departe: Nandra, Ațintiș, Gimbuș, Ludoș, Fărău, Găbud și Sinbenedic, pîndind orice mișcare.

Ungurii au împărțit armatele lor în trei direcții; una trebuia să meargă în sus către Reghin, alta pe Murăș în jos către Aiud și a treia în direcția Tîrnavelor. Dumitru Miclăuș, cu toate că avea în lagărul său de la Uioara numai trei sute de oameni, a putut să împrăștie o armată maghiară cu mult mai numeroasă.

După un an de pîrjol și vărsare de sînge, marșalul Wolgemuth a dispus dizolvarea legiunilor române. Miclăuș își dase seama atunci, dimpreună cu toți conducătorii revoluției, de inutilitatea rezistenței, de fătărnicia împăratului de la Viena și se întoarse acasă. Bătrînii spun că era cu totul schimbat, îmbătrînise într-un an de urgie ca în zece. Ochii săi albaștri ca cerul erau triști, posomorîți de cîte a văzut. Vorba îi era mai scurtă, mai grea. Copiii satului, iubirea lui sfințită,

treceau mai sșioși pe lingă el, ca pe lingă un sihastru.

Despre părintele Ioan Iosof știm că s-a născut la 30 ianuarie 1816 în Galeș, unde tatăl său, Pavel Iosof, a fost de asemenea preot. După absolvirea școlii din comună, a frecventat clasele 3 și 4 normale apoi gimnaziul catolic din Sibiu, terminînd patru clase. A intrat apoi la cursul preoțesc și a fost ales preot în Tilișca, unde a servit patruzeci și șapte de ani. A răposat la 17 iulie 1897 în etate de optzeci și unu de ani. A fost un preot bun și darnic, avînd un suflet cald, generos.

Părintele Ioan Iosof a fost căpitan în Revoluția din 1848, în armata lui Avram Iancu, conducînd în mai multe rânduri gloate de soldați pe „Cîmpie”, unde a stat trei luni. În timpul acestei revoluții, venind prin Tilișca soldați unguri spre a prinde pe căpitanii românilor, s-a întîmplat ca într-o sârbătoare, pe cînd părintele Ioan Iosof împreună cu părintele Dumitru Miclăuș oficiau Sf. Liturghie, să intre în comună o atare ceată care se postează la ușa bisericii. Poporul care presimțise imediat cam ce voiau aceștia, a dat de știre preoților care prelungeau tot mai mult slujba. Deodată le trecu prin gînd să fugă pe fereastră. Cum preotul Miclăuș era și foarte religios, care își sprijinea și îndrepta orice pas numai sub scutul protector al Providenței, în fuga aceea nu uită să ia cu sine Sf. Evanghelie, tipărită în anul 1682 și donată bisericii din Tilișca de voievodul muntean Șerban Cantacuzino, prin martirul vlădică de Bălgrad, Sava Brancoviciu.

Ambii preoți fug pe fereastră din dos, trec drumul și o apucă pe vale în sus, prin dosul casei lui Prică și nu se opresc pînă pe dealul de deasupra Tilișcâi. Mai pe urmă s-a adunat pe acel deal o mulțime de preoți, încît era negru dealul de hainele lor preoțești. De atunci acestui deal i se zice „Dealul Negru” sau „Dealul Popilor”. Pe acel deal preoții au depus jurămint să lupte pentru drepturile românilor, cei mai mulți avînd roluri importante în revoluția din 1848.

Peste mormintele de lingă biserică ale acestor doi tribuni, soarele se varsă cu banițe de aur, iar crinii recunoștinții îi învăluie în giulgiul imaculat al eternei amintiri.

Alături de alți mulți preoți, pe care Revoluția din 1848 îi increstează, se numără și Dumitru Miclăuș și Ioan Iosof, care, identificați cu aspirațiile credincioșilor lor, au luptat pentru ridicarea lor, pentru dreptatea, libertatea și unitatea poporului nostru.

Pr. Șt. Tascianu

Lumina Sf. Paști

(Urmare din pag. 1)

lor morți, ci și asupra noastră a celor care sîntem încă în viață. Sf. Scriptură, ca un străjer în noapte, ne cheamă neîncetat la viață și lumină: „Deșteaptă-te cela ce dormi și te va lumina Hristos” (Efes. 5, 14). Dacă sîntem cumva cuprinși de „somnia morții”, al relor sau al păcatelor, să ne trezim, „să ne dezbrăcăm de faptele întunericului să ne îmbrăcăm cu armele luminii” (Rom. 13, 12), Mintuitorul ne îndeamnă să devenim „fii ai luminii” (Ioan 12, 35).

Cum putem însă deveni fii ai Luminii? Răspunsul Scripturii este clar: „Oricine face răul urăște lumina și nu vine la lumină ca să nu i se vadească faptele; dar cine lucrează după adevăr vine la lumină pentru ca să i se arate faptele, fiindcă sînt făcute în Dumnezeu” (Ioan 3, 20—21). De asemenea: „Cine iubește pe fratele său rămîne în lumină și în el nu este nici un prilej de poticnire” (I Ioan 2, 10), roada luminii sînd „în orice bunătate, în neprihănire și în adevăr” (Efes. 5, 9).

Prin puterea dumnezeiască a Luminii lui Hristos sîntem noi înșine preschimbați în lumină. „Odinioară erați întuneric, ne spune Sf. Apostol Pavel, dar acum sînteți lumină în Domnul. Umblați deci ca niște copii ai luminii” (Efes. 5, 8). Insuși Mintuitorul ne ridică la slava dintru început a Apostolilor Săi spunîndu-ne: „Voi sînteți lumina lumii” (Matei 5, 14) și ne îndeamnă cu blîndețe, dar și cu o cerească hotărîre: Drept aceea: „Așa să lumineze lumina voastră înaintea oamenilor, încît văzînd ei faptele voastre cele

Pentru pace

Pentru ca un om să poată trăi, este absolut necesar să aibă aer, apă, hrană, îmbrăcăminte și locuință.

Intr-o societate, fie că e vorba de o familie, cea mai mică societate, fie că e vorba de lumea întreagă, cea mai mare societate, ca și aerul și apa, pacea e condiție a existenței sale. Niciodată nu s-a simțit aceasta ca în timpul de astăzi.

S-ar putea face desigur multe comparații. Dacă aerul și apa sînt curate, omul se simte bine. Dacă aerul e viciat, sau apa e murdară, plină de microbi, individul nu se simte bine, existența lui e pusă în pericol. La fel și cu bunele relații dintre oameni; dacă sînt viciate, existența societății respective e în pericol.

Pentru sălășluirea păcii, în primul rînd trebuie înlăturate din societate nedreptatea, inegalitatea și asuprirea, precum și fiicele acestora: dușmănia, lăcomia, egoismul, dorința de asuprire etc. Dar nici înlăturarea acestora încă nu-i destul. Căci chiar dacă le-am înlătura pe acestea, ar fi ca și cum am cosi o buruiană rea dintr-un loc și peste cîtva timp ar da din nou. Trebuie deci smulsă din rădăcină buruiana rea, iar pămîntul trebuie arat, și nu numai arat, ci și cultivat cu plante bune, care să dea și roade bune.

Vrem să spunem, așadar, că pe lingă înlocuirea nedreptății, asupririi și inegalității, cu dreptatea socială, egalitatea și libertatea, trebuie înlăturate, în același timp, dușmănia, lăcomia, egoismul, dorința de asuprire etc. și sădirea, în sufletul omului în locul acestor buruieni otrăvitoare, dorinței de dreptate, egalitate, respect, iar acestea îngrijite în așa fel, încît rodul lor să fie virtuțile: altruism, muncă, cinste, cumpătare în toate, credință, blîndețe, toate acestea fiind împlinite cu iubire. Aceste transformări sufletești vor face ca relațiile dintre oameni să se schimbe, iar rezultatul va fi pacea. Pentru că, mai ales astăzi, „lumina celor drepti luminează, pe cînd sfeșnicul celor fărădelege se stinge” (Ps. 13, 9), eăci: „Cel ce umblă după dreptate, ajunge la viață, iar cel ce fuge după rău (asuprire) la moarte” (Ps. 11, 19).

Dacă datorită nedreptății a apărut inegalitatea, asuprirea, suferințele celor mulți și cu ele ruperea bunelor relații între oameni, astăzi, datorită dreptății după care se cuvine să umble orice om, trebuie să urmeze bunele relații, pacea și celelalte binefaceri ale ei.

Știind deci că dreptății sociale îi urmează egalitatea oamenilor, libertatea în loc de asuprire, fericirea în loc de suferință, pacea și bunăînțelegerea în loc de război; știind că pacea e o condiție de viață pentru societate așa cum e aerul, apa, hrana etc., văzînd cum în patria noastră, dreptatea socială a învins și fericirea poporului este supremul scop, văzînd cum principiile de mai sus sînt cultivate cu grijă atît înăuntru cît și peste hotarele țării noastre cu mulți sorți de izbîndă, să mergem mai departe pe acest drum și să cerem lui Dumnezeu să întindă dreptatea peste tot pămîntul, ca toată lumea să aibă parte de fericire, pace și bunăvoire.

Pr. I. Graure

bune să slăvească pe Tatăl vostru cel din ceruri” (Matei 5, 16).

Deci Dumnezeu în Sine este viață în iubire, care se revarsă neîncetat din „Soarele cel mai înainte de Soare”, care a dat creștinătății darurile Invierii și care în sufletele credincioșilor se prefac în roduri de bucurie și fapte bune. De aceea, cutremurați și noi de o taină atît de mare să cîntăm împreună cu toată obștea creștinească a celor ce slăvesc Lumina din noaptea Invierii cu cuvinte ca acestea: „Cît e de sfințită și cu adevărat serbată această mintuitoare și minunată noapte a purtătoarei de viață zilei Invierii întru care lumina cea fără de ani din groapă trupește tuturor a strălucit”.

Preot Ion Opris

De la conferințele de orientare

Între 26 martie—12 aprilie 1968 au avut loc Conferințele preoțești de orientare, programate, după cum știm, de către Sf. Sinod pentru sfârșitul lunii martie și începutul lui aprilie 1968. Tema acestei conferințe, fixată tot de Sf. Sinod și prima din anul în curs, a fost: „Preotul și etica societății noastre”, temă, după cum vedem, izvorită din plină actualitate și deosebit de importantă pentru preoții noștri.

Este importantă și prin conținutul ei teoretic, cât mai ales prin aceea că angajează ființa, ținuta noastră totală de fiecare zi, înscriindu-se în plin miez al misiunii moralizatoare a preotului. Preotul nostru are o largă sferă de activitate, de influențare cu cuvântul și cu purtarea sa la combaterea viciilor, la întărirea familiei, la creșterea în principii sănătoase a copiilor, la întărirea disciplinei în muncă, la apărarea bunului obștesc, la cimentarea unor relații cinstite, frățești între oameni, precum și a altor alte valori morale promovate de societatea noastră de astăzi.

Așa se face că tema conferinței a fost viu dezbătută în cadrul conferințelor, care au avut loc la sediile oficiilor noastre protopopești, sublinindu-se, de către cei ce au luat cuvântul, necesitatea de a fi preoți adevărați, de a fi lumină și sara a pământului, după cuvântul Mîntuitorului, de a trăi după pilda negreșelnică a lui Iisus Hristos, promovind cu toată ființa noastră virtuțile creștinești etc.

La unele din aceste conferințe a participat și I. P. S. nostru Mitropolit Nicolae. Astfel în 27 martie a.c. la Sighișoara, în 28 martie la Tg. Mureș, în 10 aprilie la Cîmpeni, în 11 aprilie la Aiud și în 12 aprilie la Luduș.

Pe de-a rîndul I. P. S. Sa a fost primit de preoțime cu multă căldură, atît la vechile protopopiate cît și la Cîmpeni și Aiud, protopopiate înirate de curînd în cuprinsul Arhiepiscopiei Sibiului, după noua împărțire activă a țării noastre. Inaltul nostru Arhiepiscop a fost însoțit de P. C. vicar Tr. Belășcu.

Luînd cuvîntul la fiecare din aceste protopopiate, I. P. S. Mitropolit Nicolae a adus importante completări pe marginea temei conferinței, dînd totodată o seamă de învățături și sfaturi, din care reținem idei ca acestea:

— *Învățătura noastră creștină ne învață și ne cere să slujim interesele obștești. Urmînd comparației Sf. Ap. Pavel, un popor formează un trup, fiecare cetățean fiind un mădular al acestui trup, fiecare deci trebuind să slujească interesele întregului popor. Scopul Bisericii este slujirea obștei din dragoste.*

— *Vorbind de etica societății, noi trebuie să ne gîndim că individul trebuie să slujească interesele societății, celor mulți, această slujire revărsîndu-se și asupra sa, asupra fiecăruia în parte. Satisfăcînd interesele colectivității, individul este el însuși satisfăcut în cadrul colectivității din care face parte.*

— *Unitatea noastră bisericească n-a fost frîntă niciodată, deoarece după 1700 masa credincioșilor a rămas tot „în legea românească”, cu aceleași slujbe, cu aceleași cărți de cult, cu aceleași simțiri. Chiar și personalități de la Blaj au luptat pentru „legea” strămoșească. De aceea Reîntregirea bisericească din 1948 este un act firesc, vital pentru credincioșii români.*

— *Biserica Ortodoxă Română este autocefală. Ea nu primește ordine din afară, care în anumite împrejurări ar putea să fie în contradicție cu independența poporului nostru.*

— *Noi nu ne amestecăm în rînduilele nici unui alt cult, deci nici un alt cult să nu se amestece în ale noastre.*

— *Biserica Ortodoxă Română întreține relații cu celelalte confesiuni, urmărind pacea și înțelegerea între popoare.*

— *Astăzi avem un singur fel de preoți: preoți ai Bisericii strămoșești. Consolidînd actul de întregire bisericească, consolidăm însăși unitatea neamului nostru și întărim puterea patriei noastre întregite.*

— *Să plămădim sufletul credincioșilor în slujirea aproapelui, în duhul înțelegerii între popoare, în spiritul unității întregului popor.*

— *Propășirea noastră prin promovarea virtuților etice creștine și sociale va fi ca un prinos care se adaugă altor valori pe care le aducem*

acum la sărbătorirea a 20 de ani de patriarhat ai Prea Fericitului Justinian, a 20 de ani de Reîntregire bisericească și a 50 de ani de la Unirea Transilvaniei cu Patria-Mamă.

R.

Despre modestie

Sf. Evanghelie care se citește în Duminica a 5-a din marele post al Sf. Paști ne aduce aminte de o importantă însușire sau virtute care trebuie să împodobească viața noastră creștinească, despre modestie sau smerenie.

Înțelesul suprem al smereniei ni l-a dat Mîntuitorul atunci cînd, răspunzînd fiilor lui Zevedei în a căror inimă încolțise un oarecare dor de mărire, a spus: „Fiul omului n-a venit ca să i se slujească, ci ca să slujească” (Marcu 10, 45).

Potrivnică mîndriei și mării deșarte, smerenia este deci slujire a semenilor, fără surle și trîmbițări, a binelui obștesc, din dragoste și în duhul dragostei de Dumnezeu și de oameni.

Smerenia sau modestia are desigur și un înțeles mai larg și se referă la ținuta noastră de fiecare zi, în grai sau în vorbire, în îmbrăcăminte și în hrană etc., care nu trebuie să fie potrivnice bunului simț, să nu supere pe semenii noștri, dimpotrivă, prin toate ale noastre să fim un bun exemplu de urmat pentru cei din jurul nostru.

Mîntuitorul Iisus Hristos îi învață pe Apostolii Săi cum trebuie să se poarte între ei și față de ceilalți oameni. Pilda vieții Sale este grăitoare în această privință: cel mare să slujească celor mici. Această învățatură însă este dată pentru toți creștinii, din toate timpurile.

Smerenia, după cum am văzut, crește din tulpina dragostei. Ea este legată de dragoste ca lumina de soare sau ca focul de căldură.

Fericirea și odihna sufletului o vom afla cînd vom trăi viața asemenea Mîntuitorului, care zice: „Învățați de la mine, să sînt blînd și smerit cu inima” (Matei 11, 28).

Într-adevăr, aceste minunate învățături ale Sale, Mîntuitorul le-a demonstrat în chip vădit, în chip văzut în viața Sa. Căci întreaga viață a Mîntuitorului este slujire în duhul smereniei a oamenilor, așa cum i-a învățat pe fiii lui Zevedei și pe noi toți.

După Înviere și după Pogorîrea Duhului Sfînt mai ales, Sf. Apostoli au înțeles în mod deplin sensul de slujire în modestie a învățăturii Mîntuitorului Iisus Hristos.

Așa se face că Sf. Apostoli, uitînd de ei și de greutatea pe care le împingau, vesteau cu bucurie pe Iisus cel Inviat, în deplină modestie în ceea ce privește sublinierea persoanei lor, gata la orice jertfă pentru a fi cît mai de folos oamenilor. Sf. Apostol Pavel, cu toată truda sa, se numește mai mic între Apostoli, considerîndu-se nevrednic oarecum de acest nume. Ce exemplu frumos de smerenie este viața acestui Apostol și tocmai în această constă marea sa.

Bine este deci ca și noi să ne socotim mici între frații noștri, dar să fim mari în fața lui Dumnezeu prin virtutea smereniei, a dragostei noastre.

Cînd smerenia sau modestia adevărată va crește în inimile și sufletele noastre, mîndria, ura și invidia se vor subția, se vor destrăma, ca unele care aduc mult rău, iar binele va fi mai strălucitor, va stăpîni mai fericitor între noi.

Să cerem dar de la Dumnezeu ca virtutea smereniei și a dragostei să crească în inimile noastre, pentru împlinirea noastră sufletească și realizarea a cît mai multe fapte bune.

Pr. I. Mihu

† Preotul Gheorghe Lincu

După o scurtă suferință, în ziua de 29 octombrie 1967, a trecut la cele veșnice octogenarul preot Gheorghe Lincu, fiind prohodit de un sobor de preoți, în frunte cu P. C. prot. Nicolim Belea — Sf. Gheorghe — în biserica parohială din Dobolii de Jos și înmormîntat în cimitirul aceleiași biserici.

În cuvîntările lor, P. C. prot. N. Belea și C. preot Gh. Grovu, de la biserica din cartierul „Steagul Roșu” din Brașov, au elogiat viața plină de muncă și realizările însemnate ale a-

† Pr. Ioan Chișu

În ziua de 19 martie 1968, vrednicul părinte Ioan Chișu din Ernea a adormit în Domnul, la Gura Cîmpului-Mediaș.

Născut în anul 1888 în com. Ernea (Jud. Sibiu) din părinții Ilie și Maria, a urmat școala primară în satul natal, iar liceul în Dumbrăveni. A urmat apoi cu rezultate bune Seminarul Teologic din Sibiu și Școala de notari.

Căsătorit cu fiica pr. I. Ban din Ernea, Elena, este numit capelan, apoi preot paroh, slujind cu dragoste în via Domnului pînă la pensionare, după care s-a retras la Mediaș, la fiicele sale.

Pentru vrednicia lui, mitropolitul N. Bălan l-a distins cu „briu roșu”.

Slujba înmormîntării a fost săvîrșită în biserica Catedrală din Mediaș, de către P. C. prof. Dr. Sp. Cîndea, P. C. prot. P. Boeru, Alex. Florea, I. Dragolea, A. Scutea, V. Băcilă, C. pr. Z. Oancea, V. Groza, N. Băilă, I. Turcu, I. Rucăreanu, M. Manolache și M. Maier.

În cuvinte înălțătoare, P. C. prof. Sp. Cîndea a vorbit despre sublimitatea preoției, arătînd vredniciile adormitului ca preot, tată și devotat cetățean al Patriei.

Păr. Z. Oancea aduce mulțumiri pr. I. Chișu în numele credincioșilor din Alma, unde a slujit ca administrator.

P. C. prot. P. Boeru, în frumoase cuvinte, a luat îndătinatetele iertăciuni de la cei rămași: soția, fiul, fiicele și ginerii, precum și de la credincioșii pe care i-a păstorit.

La sfîrșit, pr. M. Maier, ca fiu al comunei Ernea, arată că bunătatea pr. I. Chișu a fost mare, avînd sădită în sufletul său iubirea de oameni, fructificată în acte de milostenie. Aduce mulțumiri în numele credincioșilor din Ernea și din Bratei.

Petrecut de familie și credincioși, adormitul pr. I. Chișu a fost așezat în cimitirul din Mediaș. Aici își doarme somnul de veci în plîns de flori și ninsoare neîncetată de petale curate, după cum curat i-a fost și sufletul.

Pr. M. Maier

Adevărul

Adevărul, e un ghimpe
Așcutit și dureros,
El înțeapă pin-la sînge
Pe acel ce-i mincinos.

Adevărul, e lumina
Ce pătrunde orișunde,
Ochiul său pururi veghează;
De el nu te poți ascunde.

Adevărul, niciodată
Nu se-mpacă cu minciuna;
El e aurul, de care
Nu s-atinge-n veci rugina!

Pr. N. Lungu

dormitului pr. Gh. Lincu, din care reținem edificarea a două biserici în parohia Chichiș cu filia Lunca Cilnicului, unde răposatul de asemenea a păstorit, cumpărarea unei frumoase case parohiale, perseverența demnă de laudă în a învăța generații întregi slova românească, în condiții vitrege pentru poporul nostru, din primele decenii ale acestui veac etc.

C. pr. Ștefan Tascianu, de la biserica Sf. Nicolae din Brașov, a rostit versuri originale, închinat memoriei preotului Gh. Lincu, iar preotul reformat Deak Iosif, din localitate, aduce cuvinte de cinstire „fratelui mai mare”, Gh. Lincu, de la care — spune D-Sa — „am învățat să-mi iubesc păstoriții, să stimez pe toți cei ce activează în ogorul duhovnicesc și să lucrez cu însuflețire pentru propășirea Bisericii și bunăstarea semenilor”.

Pentru o astfel de viață rodnică și vrednicie personală, ne înclinăm cu respect și recunoștință în fața memoriei fratelui nostru întru Hristos, merituosul preot Gheorghe Lincu.

Dreptul Judecător să-l răsplătească și să-l așeze în ceata aleșilor săi.

Pr. Vasile Glodeanu-Chichiș